

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Nové Chabry Development, s.r.o.**, se sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, Praha, zast. Mgr. Františkem Korbelem, PhD., advokátem AK HAVEL & PARTNERS s. r. o., se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J. M., zast. advokátkou Renatou Hovorkovou, se sídlem Kamenice, Slámová 670, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2021, č. j. 15 A 82/2020 – 80,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2021, č. j. 15 A 82/2020 – 80, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. MHMP 914736/2020, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů soudních řízení ve výši **20 342 Kč**, a to do 30 -ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D., se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2020, č. j. MHMP 914736/2020, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 18. 12. 2019, č. j. MPC8 381114/2019; stavební povolení bylo vydáno na dočasnou stavbu do 31. 12. 2022: „*Nové Chabry, západní komunikační připojení*“, Praha 8, Čimice, Dolní Chabry, K Ládví, K Beranovu na pozemcích parc. č. 1017/3, 1017/5, 1017/6, 1018/17, 1018/21, 1018/26, 1018/46, 1018/47, 1025/8, 1062/1, 1119/1 v katastrálním území Čimice, parc. č. 1373/9, 1405/1 v katastrálním území Dolní Chabry.

[2] **V žalobě** stěžovatel namítl nezákonnost správního rozhodnutí z důvodu nesprávného hmotněprávního posouzení; dle jeho názoru konstitutivní rozhodnutí o určení charakteru a způsobu užívání účelové komunikace nepatří do rozhodovací pravomoci stavebního úřadu; z tohoto důvodu měl za problematický bod 6 stavebního povolení, dle kterého se jedná o veřejnou účelovou komunikaci. Podmínku užívání komunikace považuje za neoprávněnou, přičemž její stanovení postrádá zákonný podklad. Dále v žalobě namítal, že absentuje souhlas vlastníka (stěžovatele), nebyla posouzena nutnost nezbytné komunikační potřeby, rozpor stavebního povolení s územním rozhodnutím (územní rozhodnutí vymezilo stavbu jako stavbu dočasnou a veřejně nepřístupnou, naproti tomu stavební úřad při vydání stavebního povolení vybočil z mezí své rozhodovací pravomoci, jestliže tuto podmínku nerespektoval a stanovil podmínku užívání komunikace odlišně – jako veřejné); rovněž namítal nesprávnou aplikaci závazného stanoviska; rozhodnutí žalovaného označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, namítal rovněž, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, zjištění žalovaného dle něj nemají oporu ve spise a zjištěném stavu věci. Dodal, že pokud by byla podmínka užívání komunikace pro okolní vlastníky ve stavebním povolení zachována, vedlo by to nedůvodnému obohacení účastníků řízení; ti se snaží svými námitkami neoprávněně dosáhnout stavu, aby namísto vybudování komunikace na své náklady mohli využívat komunikaci zbudovanou na náklady a ve vlastnictví stěžovatele.

[3] **Městský soud** vypořádal jednotlivé žalobní námitky, přičemž žádnou z nich neshledal důvodnou a žalobu zamítl. Ve vztahu k žalobní námitce ohledně údajného konstitutivního rozhodnutí o určení charakteru a způsobu užívání účelové komunikace městský soud s odkazem na relevantní právní úpravu a ustálenou judikaturu poukázal na koncentraci námitek ve stavebním řízení a na zásadní rozdíly, cíle, smysl a účel stavebního a územního řízení. Zdůraznil, že v projednávané věci je stěžejní znění podmínek stavebního povolení, kterým byly stanoveny podmínky pro provedení stavby (výrok pod bodem I.), a zejména znění podmínek stavebního povolení, kterým byly stanoveny podmínky pro užívání stavby (výrok pod bodem II.); žalobní námitky směřují zejména do výroku II. bodu 6. stavebního povolení, podle kterého „[s]tavba bude užívána po celou dobu užívání jako účelová komunikace s veřejným přístupem plnící kromě zajištění přístupu chodců a příjezdu vozidel ke druhé stavební etapě obytného souboru Nové Chabry i neomezený přístup a příjezd k dopravní obsluze dalších pozemků jiných vlastníků v okolí stavby, které nemají jiný odpovídající přístup z veřejné komunikace. Bude též zajišťovat funkci propojení na stávající účelovou komunikaci s veřejným přístupem V Kratinách ve vlastnictví Městské části Praha Dolní Chabry, na pozemku parc. č. 1405/1, k.ú. Dolní Chabry.“

pokračování

[4] Městský soud konstatoval, že námitky stěžovatele směřují nikoliv do stavebního povolení (vydaného podle § 115 stavebního zákona), ale proti územnímu rozhodnutí (§ 79 stavebního zákona); vydání napadeného rozhodnutí v nyní projednávané věci předcházelo řízení o umístění stavby, přičemž stavební úřad stěžovateli vyhověl vydáním územního rozhodnutí, které nabylo dne 29. 11. 2017 právní moci poté, co proti němu stěžovatel odvolání nepodal a jeho obsah dále žádným způsobem nerozporoval; z územního rozhodnutí pak vychází namítaná podmínka užívání, tj. podmínka užívání stavby jako účelové komunikace s veřejným přístupem. Dle městského soudu z textu územního rozhodnutí je zřejmé, že dočasná povaha stavby a účel stavby, tj. účelová komunikace, vycházejí z územního rozhodnutí, kterým byl stavební úřad při rozhodování o vydání stavebního povolení vázán; projektová dokumentace a následné stavební povolení musí respektovat výhradně podmínky územního rozhodnutí.

[5] Městský soud dále konstatoval, že dopravní obslužnost stavby je podmíněna jejím umístěním do území a také druhem, účelem a základními parametry stavby, které jsou předmětem posouzení právě v územním řízení. Pokud tedy stěžovatel namítal, že stavbu prováděl z důvodu splnění povinnosti zajistit přístupové, resp. příjezdové kapacity pro budované bytové jednotky, jelikož na místě stavby doposud žádná účelová komunikace neexistovala, není možné opětovně ve stavebním řízení zkoumat vlastnické zájmy stěžovatele, případně z pohledu účelu, který má stavba plnit, hodnotit povinnost stěžovatele vybudovat příjezdovou komunikaci v souvislosti s realizací hlavního záměru (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011 – 127). Městský soud uzavřel, že se stěžovatel nedomáhal stanovení podmínek pro provoz stavby, což by mohlo být předmětem posouzení ve stavebním řízení (srov. § 115 odst. 1 věta první stavebního zákona), ale namísto toho brojil proti samotnému záměru a zejména účelu dočasně povolené stavby, o němž však již bylo závazně rozhodnuto v předchozí fázi povolovacího procesu, tj. v územním řízení.

[6] K namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s územním rozhodnutím (stavebním povolením stavební úřad *de facto* přikazuje umožnit vstup komukoliv na stavbu bez jakéhokoli omezení) městský soud uvedl, že s touto podmínkou stěžovatel souhlasil již v rozhodnutí o umístění stavby; nyní však namítl, že územní rozhodnutí vymezilo stavbu jako dočasnou a veřejně nepřístupnou, naproti tomu stavební úřad vymezil stavbu jako dočasnou a veřejně přístupnou. Tvrzený rozpor spatřuje v tom, že v územním rozhodnutí bylo v podmínce pro umístění stavby stanoveno, že *„[d]očasná komunikace bude sloužit pouze pro zajištění připojení obytného souboru Nové Chabry a pozemků, které budou mít na komunikaci napojeny stávající sjezdy a pozemků parc. č. 1033 a 1025/12 v k.ú. Čimice.“* (str. 3 územního rozhodnutí) Naproti tomu ve stavebním povolení bylo uvedeno, že *„[s]tavba bude užívána po celou dobu užívání jako účelová komunikace s veřejným přístupem ...“* (výrok II. bod 6 stavebního povolení). Podstatu tohoto žalobního bodu dle soudu tak tvoří otázka týkající se povahy předmětné komunikace; stěžovatel nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, která splňuje všechny zákonné znaky ve smyslu § 2 odst. 1 ve spojení s § 7 zákona o pozemních komunikacích. Městský soud konstatoval, že v projednávané věci zcela jednoznačně nebyla existence veřejné účelové komunikace v rozporu s vůlí vlastníka, jelikož stěžovatel o tomto nejen věděl, ale dokonce sám zejména v předcházejícím územním řízení prohlašoval, že stavbu plánuje vystavět jako dočasnou veřejnou účelovou komunikaci.

[7] K námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí městský soud odkázal na četnou judikaturu, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů; poukázal rovněž na to, že absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Městský soud dodal, že podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Městský soud konstatoval, že ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny stěžejní námitky a bylo jím zjištěno, že stavba byla navržena v souladu s hledisky, ze kterých stavební úřad v průběhu stavebního řízení obligatorně zkoumá obsah žádosti o povolení stavby, jejich příloh a projektové dokumentace; správní orgány nemohly v rámci řízení o vydání stavebního povolení nikterak vstupovat do řízení o územním rozhodnutí, ani nemohly přezkoumávat závěry uvedené v územním rozhodnutí.

[8] **V kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že v žalobě zejména namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval námitkami uplatněnými v odvolání a tímto zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[9] Stěžovatel uvádí, že stavba byla na základě kolaudačního souhlasu ze dne 10. 5. 2021, č. j. MCP8 093058/2021, zkolaudována jako dočasná stavba do 31. 12. 2022; tato skutečnost však nemění nic na rozhodných skutečnostech doposud tvrzených stěžovatelem, ale pouze tyto potvrzuje. Vydání kolaudačního souhlasu pouze potvrzuje, že do doby jeho vydání byla stavba využívána pouze jako staveništní komunikace, na kterou neměl přístup nikdo jiný, než vlastník stavby, tedy stěžovatel a jím pověřené osoby pro účely realizace jeho stavebního záměru. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že charakteristika stavby coby veřejně přístupné účelové komunikace vychází již z územního rozhodnutí, kterým byl stavební úřad při vydání stavebního povolení vázán. Jelikož městský soud nesprávně právně posoudil meritum věci a své rozhodnutí založil na skutečnostech, které jsou v rozporu se skutkovým stavem, zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti. Soud se v řízení o žalobě navíc dopustil závažného procesního pochybení, když nevyčkal na repliku k vyjádření žalovaného a vydal napadený rozsudek, čímž zasáhl do procesních práv stěžovatele. I z tohoto důvodu je napadený rozsudek stížen vadou nezákonnosti. Jelikož soud napadený rozsudek dostatečně neodůvodnil, je napadený rozsudek též nepřezkoumatelný.

pokračování

[10] Dle stěžovatele nadto městský soud v napadeném rozsudku zejména nesprávně posoudil, že je stavba veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích. Stěžovatel zdůrazňuje, že již v odvolání a následně i v žalobě namítal, že konstitutivní rozhodnutí o určení charakteru a způsobu užívání účelové komunikace nepatří do rozhodovací pravomoci stavebního úřadu. Podmínka užívání komunikace je proto neoprávněná a její stanovení postrádá zákonný podklad. Stěžovatel již v odvolání a v žalobě prokázal, že zákonné znaky dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích naplněny nejsou. Stěžovatel nedal souhlas k obecnému užívání stavby komunikace a stavba ani nenaplnuje nutnou komunikační potřebu, tudíž nemůže být veřejně přístupnou účelovou komunikací. Dle stěžovatele městský soud dostatečně nezjistil skutkový stav, když v rozporu se skutečným stavem souhlas stěžovatele s obecným užíváním dovodil z toho, že se stěžovatel nebránil proti územnímu rozhodnutí. Územní rozhodnutí stavbu jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci na žádném místě nedeklaruje. V rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou se pak soud vůbec nezabýval poslední podmínkou, a to nezbytnou komunikační potřebou. V důsledku těchto procesních pochybení a nesprávného právního posouzení merita věci zatížil soud napadený rozsudek vadou nezákonnosti a též vadou nepřezkoumatelnosti, když své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.

[11] Stěžovatel trvá na tom, že neudělil souhlas k obecnému užívání; není-li tento souhlas vlastníkem dán, nelze hovořit o zřízení veřejně přístupné účelové komunikace. Dle ustálené judikatury se může jednat o souhlas výslovný nebo konkludentní směřující do minulosti (např. nečinnost vlastníka nebo jeho dlouhodobá tolerance užívání jeho pozemku veřejností k dopravním účelům). V místě, kde se nachází stavba, však doposud žádná veřejně přístupná účelová komunikace neexistovala; v místě se nacházela pouze dočasná staveništní komunikace sloužící výhradně pro účely výstavby a stavební práce stavebního projektu obytného souboru Beranov – Dolní Chabry, včetně stavby obytného souboru Nové Chabry – fáze F a G na pozemku stěžovatele. Daná komunikace nemůže být považována za veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích; tuto skutečnost potvrdil i žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2020. Stěžovatel rovněž odkazuje na kolaudační souhlas, v němž je výslovně stanoveno: *„Komunikace není určena pro průjezd a jízdu vozidel běžného silničního provozu nad rámec výše uvedené dopravní obsluhy.“* Takto vymezený způsob užívání komunikace její veřejnou přístupnost vylučuje. (kolaudační souhlas Úřadu městské části Praha 8 ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. MCP8 146665/2013/UV.Bau, č. j. MCP8 159664/2013). Tomu odpovídá ostatně i vymezení v katastru nemovitostí. Pozemky parc. č. 1017/3, 1017/5, 1025/8, 1018/46 v k. ú. Dolní Chabry jsou vymezeny jako „jiná plocha, ostatní plocha“, pozemky parc. č. 1017/6, 1018, 21, 1018/26, 1018/47 jako „orná půda“ atd. Za takové situace rozhodně nelze hovořit o tom, že by byl souhlas vlastníka pozemku presumován, jelikož se na místě již účelová komunikace nacházela.

[12] Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že stavba sporné komunikace byla prováděna z důvodů splnění povinnosti stěžovatele zajistit přístupové, resp. příjezdové kapacity pro jím budované bytové jednotky. Jelikož na místě stavby doposud žádná účelová komunikace neexistovala, nelze jakkoliv dovodit souhlas stěžovatele s jejím obecným užíváním a omezením jeho vlastnického práva. Tento souhlas stěžovatel nikdy nikomu neudělil výslovně ani konkludentně. Podmínka užívání komunikace byla z tohoto důvodu

stanovena nezákonně, neboť stěžovatel nedal k obecnému užívání stavby této komunikace výslovný souhlas, ani nedal jakkoliv najevo srozumění s tímto obecným užíváním. Obecné užívání stavby v jeho soukromém vlastnictví by vedlo k neoprávněnému zásahu do jeho ústavně zaručeného vlastnického práva. Stěžovatel tvrdí, že namítal již v žalobě, že se žalovaný nezbytnou podmínkou udělení souhlasu vlastníka s obecným užíváním nezabýval. Nicméně i pokud by byla stavba určena stavebním povolením jako veřejně přístupná, vytvořila judikatura správních soudů teorii tzv. kvalifikovaného nesouhlasu. Z této teorie vyplývá, že *„[p]okud určitý pozemek začíná užívat jako cestu veřejnost a vlastník nesouhlasí s tímto stavem, pak musí dát svůj nesouhlas najevo aktivně.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, sp. zn. 1 As 76/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 5 As 27/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, sp. zn. 2 As 84/2010). I v případě, že je cesta bez dalšího prohlášena za veřejně přístupnou účelovou komunikaci nebo ji veřejnost začne takovým způsobem užívat, může vlastník cesty takovému užívání svým aktivním jednáním zabránit – což stěžovatel již v podaném odvolání činil.

[13] Městský soud dle stěžovatele založil jeho souhlas s obecným užíváním na nesprávných skutkových zjištěních. V napadeném rozsudku nesprávně dovedl souhlas stěžovatele s veřejným užíváním dočasné komunikace ze skutečnosti, že se nebránil proti územnímu rozhodnutí ani proti závaznému stanovisku silničního správního úřadu. V závazném stanovisku je dle domněnky soudu výslovně uvedeno, že komunikace je navržena jako veřejně přístupná účelová komunikace. Výše uvedené tvrzení soudu je však dle stěžovatele nesprávné. Stěžovatel předložil k žádosti o vydání územního rozhodnutí dvě závazná stanoviska silničního správního úřadu, a to závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 8. 3. 2016, č. j. MHMP-390303/2016/O4/Ka a závazné stanovisko ze dne 11. 10. 2016, č. j. MHMP - 1791041/2016/O4/Kj. V obou závazných stanoviscích je shodně uvedeno, že *„jedná se o stavbu dočasnou do doby, než bude finální dopravní řešení v místě tak, jak je předpokládáno územním plánem a napojení na městský okruh severozápadním směrem. Navrhované řešení západního připojení nikterak nebrání budoucímu provedení finálního dopravního řešení.“*. Ani jedno závazné stanovisko pak nestanoví, že by se mělo jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, jak nesprávně uvádí soud. Výše citovanou podmínku, že se jedná o stavbu dočasnou, převzal stavební úřad do územního rozhodnutí. V územním rozhodnutí je pak dokonce výslovně uvedeno, že *„[s]tavba komunikace bude stavbou dočasnou do doby finálního dopravního řešení tak, jak je navrženo Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy (tzv. Čimický přivaděč). Dočasná komunikace budou sloužit **pouze** k zajištění připojení obytného souboru Nové Chabry a pozemků, které budou mít na komunikaci napojeny stávající sjezdy a pozemků parc. č. 1033 a 1025/12 v k.ú. Čimice.“*. V územním rozhodnutí je tak naopak výslovně stanovena podmínka, že stavba komunikace bude sloužit výlučně k zajištění připojení stavebního záměru stěžovatele a výslovně zde vymezených pozemků. Tato podmínka tak vylučuje veřejnou přístupnost stavby komunikace tvrzenou soudem.

[14] Stěžovatel dodává, že v územním rozhodnutí podmínka veřejného užívání dotčené stavby komunikace stanovena není; proto neměl důvod územní rozhodnutí a závazná stanoviska napadat. Stěžovatel odmítá nesprávné tvrzení soudu o koncentraci ve stavebním řízení, tedy, že měl své námitky ke kategorizaci dočasné komunikace jakožto veřejně přístupné účelové komunikace uplatnit již proti územnímu rozhodnutí. Územní

pokračování

rozhodnutí je v souladu se zákonem a podmínku veřejné přístupnosti stavby nestanoví. Stěžovatel tak neměl důvod se proti územnímu rozhodnutí bránit. Závěr soudu, že veřejnou přístupnost stanoví územní rozhodnutí, proti kterému se měl stěžovatel bránit, je v přímém rozporu s podmínkami územního rozhodnutí. Napadený rozsudek je v důsledku nesprávného právního posouzení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu nezákonný.

[15] Stěžovatel dále namítá, že stavba nenaplnuje nezbytnou komunikační potřebu; odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dle kterého: *„[v]ydle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.“* Pro určení nutné komunikační potřeby je dle bohaté judikatury, na kterou stěžovatel odkazuje, rozhodné, zda nemůže cíl naplnit jiná cesta, především ta, jež je ve vlastnictví veřejnoprávní korporace. V takovém případě totiž nemusí docházet ke složitému vyvažování omezení vlastnických práv dvou soukromých osob; alternativní cesta nemusí být ani stejně kvalitní, ale rozhodná je skutečnost, zda umožňuje stejný nebo obdobný rozsah užívání a může sloužit stejnému účelu. Sám stavební úřad v odůvodnění stavebního povolení výslovně uvádí (viz str. 15 stavebního povolení), že *„[z]působ a rozsah užívání účelové komunikace s veřejným přístupem stanovuje podmínka č. 6 pro užívání stavby, kde je určen neomezený přístup pro dopravní obsluhu pozemků dalších vlastníků, kteří nemají odpovídající jiný přístup z veřejné komunikace, včetně pozemků parc. č. 1373/11, 1373/14, 1373/66 a 1374/1, k. ú. Dolní Chabry uvedeným v námitkách účastníků.“* Námitky, ve kterých účastníci řízení požadovali neomezený přístup, podali účastníci řízení až ve stavebním řízení o vydání stavebního povolení. Z katastru nemovitostí je jednoznačné, že výše zmíněné pozemky účastníků řízení mají komunikační připojení na několika dalších místech. A to dokonce na veřejnou komunikaci ve vlastnictví Městské části Prahy 8, tedy veřejnoprávní korporace. Není zde dán důvod, aby vlastníci pozemků (účastníci řízení), kteří mají jiná alternativní komunikační připojení, měli mít nárok na neomezený přístup ke stavbě v soukromém vlastnictví stěžovatele, aniž by mu za to poskytli jakoukoliv náhradu (např.: pozemek parc. č. XA ve vlastnictví účastníků řízení má přístup na veřejně přístupnou komunikaci – a to do ulice Nad úvozem, V kratinách, a zejména tři velká napojení do ulice Na pěšině; pozemek parc. č. XB je napojen na komunikaci v ulici Nad úvozem a V kratinách).

[16] V současné době se na místě stavby žádná komunikace, na kterou by měla přístup veřejnost, nenachází. Žádné právo užívat stavbu, resp. stávající staveništní komunikaci, nemají ani vlastníci pozemků parc. č. XB a XA. Účastníci řízení navíc mají ke svým pozemkům i jiný přístup, než přes pozemek stěžovatele. Stavba žádným způsobem nebude v tomto přístupu účastníkům řízení bránit a nijak se nedotkne jejich stávajícího postavení, a to ani pokud nebude veřejně přístupná. Není dán žádný legitimní důvod, aby bylo ve stavebním povolení výslovně deklarováno, že pozemky účastníků řízení mají neomezený přístup na své pozemky přes stavbu stěžovatele. Takové omezení vlastnického práva stěžovatele by bylo možné jen v případě, kdyby účastníci řízení neměli možnost jiného alternativního komunikačního připojení ke svým pozemkům a se souhlasem vlastníka, který nebyl dán. Tvrzení účastníků řízení o tom, že jsou přístupy z jiných komunikací kapacitně nedostatečné pro zemědělskou techniku, je prokazatelně nepravdivé již z veřejně přístupných map. Například přístup na zemědělskou půdu z ulice Na Pěšině je natolik velký, že by se na něj vešly i dva traktory vedle sebe a samotná ulice Na Pěšině je také dostačující. Účastníci řízení také mohou pro zemědělskou techniku využít přístup po

dalších polích v okolí. Na jízdu po poli je zemědělská technika ostatně uzpůsobena a nikde není dáno, že musí využívat zrovna novou komunikaci západního připojení. Pohodlné nájezdy pro zemědělskou techniku se nachází jak z komunikace K Ládví, tak i Spořická a dalších.

[17] Stěžovatel uvádí, že do doby vydání kolaudačního souhlasu byla stavba využívána pouze jako staveništní komunikace. Na staveništní komunikaci neměl přístup nikdo jiný než vlastník stavby, tedy stěžovatel a jím pověřené osoby pro účely realizace jeho stavebního záměru. Ani po vydání kolaudačního souhlasu není stavba komunikace nikým jiným využívána. Účastníci řízení v době, kdy stavba sloužila jako staveništní komunikace, prokazatelně obdělávali své zemědělské pozemky (viz příložená fotodokumentace a video). Vzhledem k tomu, že pro vstup na své pozemky nemohli účastníci řízení využít stavbu jako staveništní komunikaci, je nepochybné, že na své pozemky jiný alternativní přístup mají. I tato skutečnost je tak jasným důkazem, že stavba neplní nutnou komunikační potřebu, jak nesprávně namítají účastníci řízení. Žalovaný ani soud se nadto otázkou naplnění kritéria nezbytné komunikační potřeby v rozporu se zákonem a judikaturou vůbec nezabývali, resp. městský soud nesprávně označil zkoumání nezbytné komunikační potřeby za nadbytečné. Žalovaný byl povinen zkoumat otázku nezbytné komunikační potřeby jako jeden z elementárních znaků vzniku veřejně přístupné účelové komunikace. Tuto povinnost žalovaný v rozporu s právními předpisy nesplnil. I z tohoto důvodu podal stěžovatel žalobu a napadal tuto vadu jako jednu ze žalobních námitek. Jelikož se touto otázkou nezabýval ani soud v napadeném rozsudku, postupoval v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou z totožných důvodů jako žalovaný též soud, který vadou nezákonnosti zatížil napadený rozsudek.

[18] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvádí, že předmětnému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí o umístění stavby. Součástí žádosti o stavební povolení jsou, mimo jiné, závazná stanoviska dotčených orgánů. Závazným stanoviskem je stavební úřad vázán a sám o své vůli není oprávněn závazné stanovisko mimo případy, kdy jsou vydána nezákonná stanoviska, přezkoumávat, ale pouze postoupit nadřízenému orgánu vydavatele závazného stanoviska (§ 149 spr.ř.). Pokud tedy stěžovatel podal žádost o stavební povolení na stavbu „Nové Chabry, západní komunikační připojení“ se závazným stanoviskem silničního správního úřadu, ze kterého vyplývaly podmínky, vůči kterým nyní stavebník brojí právní cestou, aniž by napadl závazná stanoviska dotčených orgánů, neměl podávat žádost o stavební povolení. Správní orgán není tím, kdo by rozhodl, že stěžovatel musí postavit komunikaci „Nové Chabry, západní komunikační připojení“, která bude na dobu určitou a bude mít charakter účelové komunikace veřejně přístupné. Stěžovatel neúplně definuje, ve svém zájmu, obsah § 7 zákona o pozemních komunikacích, neboť již neuvádí další obsah: *Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.* Jak vyplývá ze zákona, na žádost vlastníka může silniční správní úřad, po projednání s Policií ČR, omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci. Ze shora uvedeného vyplývá, že ze zákona je účelová komunikace veřejně přístupná. Pokud se stěžovatel dovolává judikatury, má žalovaný za to, že uváděné body se vztahují na stávající účelové komunikace vzniklé bez

pokračování

stavebního povolení, ale v daném případě vzniká účelová komunikace rozhodnutím stavebního úřadu na základě platné žádosti stěžovatele. Tím je splněna i podmínka uváděná stěžovatelem, že musí dát vlastník účelové komunikace souhlas k obecnému užívání; přece když požádá stavebník o vydání stavebního povolení, kde je mu závazným stanoviskem v souladu se zákonem určen charakter účelové komunikace, že bude veřejná, tak s tím stavebník souhlasí. Potom nemůže se v dalších řízeních právní cestou domáhat zrušení toho, o co sám požádal. Stěžovatel tedy podáním žádosti o stavební povolení na stavbu „Nové Chabry, západní

komunikační připojení“ pouze plní podmínky, aby mohl stavět a kolaudovat stavby fáze F-G. Stěžovateli muselo být ze zákona a ze závazného stanoviska silničního správního úřadu známo, že způsob užívání vystavěné komunikace bude veřejný. Pokud stěžovatel uvádí další účastníky správního řízení, kteří podali odvolání do stavebního povolení a správní žalobu do potvrzujícího rozhodnutí žalovaným, potom žalovaný uvádí, že tito účastníci jako vlastníci sousedících nemovitostí – pozemků, napadali skutečnost, že nebylo ve stavebním řízení rozhodnuto o připojení jejich nemovitostí na povolovanou účelovou komunikaci. Ze zákona připojení nemovitostí na komunikaci řeší silniční správní úřad mimo stavební řízení, a ne stavební úřad (§ 10 zákona o pozemních komunikacích).

[19] Pokud stěžovatel napadá postup správního soudu, žalovaný se nemůže vyjádřit, neboť mu není znám obsah soudního spisu. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta, neboť ji považuje za nedůvodnou.

[20] Osoba zúčastněná na řízení navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout; v obsáhlém vyjádření popisuje skutkový stav, tvrdí, že povolená stavba je veřejně přístupnou účelovou komunikací, takovou byla již v minulosti a stěžovatel proti tomu dříve ničeho nenamítal; i jeho právní předchůdci udělili přinejmenším implicitní souhlas k užívání dočasné účelové komunikace jako veřejně přístupné, a proto nebylo třeba ze strany rozhodujících orgánů splnění podmínek veřejné přístupnosti zkoumat. Nadto stavba plní také nezbytnou komunikační potřebu nejen pro osobu zúčastněnou na řízení, ale také pro vlastníky nemovitostí sousedících se stavbou.

[21] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných; přihlížel současně k tomu, zda netrpí vadami, k nimž n)byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předně shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jakkoli se městský soud v odůvodnění rozsudku poměrně obsáhle obecně věnuje otázce (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, závěry, které predestiruje, sám do svého posouzení věci nikterak nepromítl. K požadavku na přezkoumatelnost správního rozhodnutí konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být možno dovodit, z jakého důvodu považuje správní orgán námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené; v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Dále uvádí: „není nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení

odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Městský soud konstatoval, že ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny stěžejní námitky ...“ (zvýrazněno NSS)

[24] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že závěry výše městským soudem vyslovené postrádají oporu ve spise. Co se týče rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že rozhodnutí žalovaného naopak je nepřezkoumatelné; stěžovatel v odvolání na 15 stranách formuloval pod body I. - VIII zcela konkrétní odvolací námitky, včetně věcné argumentace. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí žalovaný pouze s odkazem na § 7 zákona o pozemích komunikací obecně definuje, co se rozumí účelovou komunikací, a námitky stěžovatele stran nenaplnění jednotlivých zákonných znaků vypořádal na 2 stranách zcela nedostatečným způsobem: „Ze stavebního povolení vyplývá, že se nejedná o uzavřenou oblast, např. výrobní areál, ale o komunikaci sloužící předem neurčenému okruhu osob, které mají nebo budou mít důvod použít povolovanou stavbu. Proto nelze vyhovět stavebníku, aby nebyl charakter stavby veřejně přístupná účelová komunikace, a rovněž nelze vyhovět účastníkům, aby byl definován okruh majitelů pozemků (...), pokud by stavebník požadoval užívat stavbu v budoucnu v režimu neveřejné komunikace, bylo by stavební řízení zastaveno, neboť by nesplňovalo podmínky dané v řízení, a to závazné stanovisko příslušného silničního orgánu (.....) Stavební úřad správně posoudil důležitost stavby, která neslouží a nemohla sloužit pouze budoucím uživatelům bytů, ale zahrnul do svého rozhodnutí i veřejný zájem ...“ Stěžovatel však brojil právě proti podmínce, která veřejné užívání komunikace ve stavebním povolení stanovila, tvrdil, že tato podmínka je v rozporu s územním rozhodnutím, jakož i v rozporu se závaznými stanovisky a v rozporu se zákonem, neboť nejsou naplněny znaky veřejného užívání komunikace. Námitky stran neudělení souhlasu, neexistence historického užívání, nesprávné aplikace závazného stanoviska, jakož i ostatní námitky žalovaný vůbec nevypořádal a zcela je pominul. Žalovaný v podstatě pouze konstatoval, co ze stavebního povolení vyplývá, nicméně stěžovatel své námitky směřoval právě proti tomu, co z něj vyplývá – veřejná přístupnost účelové komunikace. Odůvodnění žalovaného se tak zčásti zcela mívá podstatou žalobních námitek směřujících k tomu, že se o takovou komunikaci nejedná, neboť nesplňuje zákonné znaky, nesplnění jednotlivých znaků přitom stěžovatel v odvolání výslovně uvedl. Se závěrem městského soudu, že rozhodnutí žalovaného je přesvědčivě zdůvodněno a že žalovaný reagoval na všechny stěžejní námitky, se Nejvyšší správní soud zásadně nemůže ztotožnit.

[25] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Podle ustálené judikatury správních soudů (srov. např. již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23) přitom musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými,

pokračování

je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, pak vyslovil, že odvolací orgán přezkoumá rozhodnutí v rozsahu, v jakém bylo odvoláním napadeno; rozsah provedeného přezkumu musí nalézt odraz v písemném odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu. Přezkoumal-li tedy městský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, též např. rozsudek ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84).

[26] Nelze zároveň přehlédnout, že žalovaný poté fakticky na všechny odvolací námitky (které stěžovatel opakovaně uplatnil jakožto žalobní body) reagoval podrobně dodatečně až ve vyjádření k žalobě. Obsahem vyjádření žalovaného bylo mimo jiné především tvrzení, že stěžovatel dal konkludentně souhlas s veřejným užíváním dočasné komunikace tím, že akceptoval podmínky umístění stavby, tedy že se nebránil proti územnímu rozhodnutí ani proti závaznému stanovisku silničního správního úřadu, ve kterém je dle něho výslovně uvedeno, že komunikace je navržena jako veřejně přístupná účelová komunikace. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že klasifikace dočasné stavby jako veřejně přístupné účelové komunikace „vychází“ z rozhodnutí o umístění stavby, „nelze akceptovat, aby někdo později namítal skutečnosti, které mohl uplatnit prostřednictvím odvolání a případně následně prostřednictvím správní žaloby proti územnímu rozhodnutí.“. Na této argumentaci přitom poté městský soud postavil podstatnou část odůvodnění. Žalovaný přitom tato svá tvrzení uvedl poprvé právě až ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2020 a byla výrazným posunem v jeho, do té doby, velmi strohé argumentaci, na základě které odůvodnil své rozhodnutí. Jak již několikrát konstatoval Nejvyšší správní soud, rozšíření argumentace a odůvodnění rozhodnutí až v řízení před soudem je nepřijatelné; např. v rozsudku ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 Afs 96/2013 -34, zdejší soud uvedl: „*Je nepřijatelné, aby krajský soud bez skutkové opory a řádného posouzení relevance žalobních bodů pouze obecně konstatoval nedůvodnost podaných žalob a vzal za svá tvrzení žalovaného, jež jsou obsažena ve vyjádření k žalobě, odůvodnění napadených rozhodnutí či v jiných rozhodnutích žalovaného nebo správce daně, které nelze samostatně přezkoumat ve správním soudnictví. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*“ Nedostatek odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí; nedostatek odůvodnění tudíž nelze zhojit vyjádřením k žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008, či ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

[27] Stěžovatel s odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 - 90, dovozuje vadu řízení před krajským soudem, v důsledku které byl zkrácen na právu na spravedlivý proces. V citovaném rozsudku zdejší soud konstatoval: „*Nedoručení vyjádření druhému účastníkovi řízení za situace, kdy je soudem o žalobě rozhodováno bez jednání a za situace, kdy soud z tohoto vyjádření ve svém rozsudku vycházel, je vadou řízení.*“

[28] Dle § 74 s. ř. s. „*předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě;*

k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.“. Z uvedeného ustanovení nevyplývá povinnost soudu vyčkávat na repliku (pokud stěžovateli nebyla taková povinnost soudem současně se zaslaným vyjádřením uložena). Nelze proto bez dalšího dospět k závěru, že městský soud zatížil řízení vadou tím, že neumožnil stěžovateli reagovat na vyjádření žalovaného. Uvedené ustanovení nezakládá právo na „nekonečnou komunikaci“ mezi účastníky řízení (za tím účelem je na místě ústní jednání), ale zakládá právo (nikoli povinnost) soudu, uzná-li to za potřebné a vhodné, aby si k vyjádření jedné strany vyžádal další stanoviska druhého účastníka řízení či jiných osob. Stěžovateli přitom nic nebránilo v tom, aby v reakci na zaslání vyjádření žalovaného požádal o nařízení jednání, byť je původně nevyžadoval. Nelze tak zcela přisvědčit stěžovateli, že v důsledku závažného procesního pochybení soudu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces tím, že neměl možnost k vyjádření žalovaného podat repliku a vyvrátit tak nesprávnou argumentaci žalovaného. Uvedený důvod (sám o sobě) vadu řízení před soudem nezpůsobuje.

[29] V projednávané věci je však třeba brát v potaz okolnosti, které jsou ve věci podstatné, především to, že městský soud právě ze zaslání vyjádření ve své argumentaci z podstatné části vycházel a převzal je do svého odůvodnění, aniž by umožnil stěžovateli (jakkoli, případně v rámci nařízení ústního jednání) vyjádřit se k tvrzením (odůvodnění), s nimiž byl stěžovatel poprvé seznámen až ve vyjádření žalovaného, nikoli však v napadeném rozhodnutí.

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného i přes deficit jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zatížil nepřezkoumatelností rovněž své rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo na místě zrušit již v řízení o žalobě, Nejvyšší správní soud současně s napadeným rozsudkem zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.); v něm je žalovaný vázán názorem výše vysloveným, tedy především vypořádá řádně uplatněné odvolací námitky stěžovatele.

[31] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který ve věci rozhodl, proto je povinen rozhodnout rovněž o celkových nákladech soudního řízení. O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. dle konečného úspěchu ve věci.

[32] V řízení před městským soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem. Náhrada nákladů spočívá v nákladech zastoupení a v úhradě soudního poplatku za žalobu. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s vyhl. č. 177/ 1996 Sb., advokátní tarif odměnu za 2 úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu; převzetí zastoupení, podání žaloby], tj. 6 200 Kč a dále 2 x 300 Kč paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 6 800 Kč. K této částce náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhrada nákladů řízení před městským soudem činí celkem 9 800 Kč.

pokračování

[33] V řízení před Nejvyšším správním soudem se přiznává stěžovateli náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení sestávající z odměny za 1 úkon právní služby podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč; k této částce náleží zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost 5 000 Kč; náhrada nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem činí 8 400 Kč.

[34] Celkem je žalovaný povinen uhradit stěžovateli náhradu nákladů soudních řízení ve výši 18 200 + 2 142 DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 20 342,- Kč a to do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D., se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1.

[35] Podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu